

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Kateřiny Šimáčkové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2011, č. j. OAM-328/ZA-ZA06-ZA14-2011, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2012, č. j. 29 Az 4/2012 - 75,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Janu Lipavskému, advokátovi, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2904 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností žalobce napadá rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 19. 11. 2012, č. j. 29 Az 4/2012 - 75, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2011, č. j. OAM-328/ZA-ZA06-ZA14-2011. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se žalobci neuděluje mezinárodní ochrana podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu).

[2] Žalobce ve své žalobě namítal porušení § 4, 50 a 68 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, s tím, že má za to, že splňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) i pro udělení doplňkové ochrany dle § 14b zákona o azylu. Žalobce poukázal na to, že je ve vlasti pronásledován a že mu hrozí újma na zdraví, jelikož již byl v minulosti unesen a zbit jeho mladší syn, stejně tak jako byl vykraden a vypálen jeho byt. Jeho bezpečnost v Gruzii by nebyla zaručena ani přestěhováním v rámci země, neboť ze strany

pronásledovatelů byl kontaktován dokonce i v České republice. Žalobce tvrdil, že v řízení o mezinárodní ochraně v jeho věci došlo k vadám řízení majícím za následek nesprávné a nezákonné rozhodnutí. Dle § 3 správního řádu má správní orgán postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Žalovaný má tedy ze zákona povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti, těmito se zabývat a beze zbytku se s nimi vypořádat. Žalovaný však dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním, čímž porušil zásadu materiální pravdy. Žalobce dále tvrdil, že prokázal ve správním řízení svou věrohodnou výpověď pronásledování ze strany soukromých osob, správní orgán se však zabýval pouze listinami a zprávami, které se týkají celkového stavu lidských práv v Gruzii a prohlášeními prezidenta Saakašviliho, aniž by tvrzení žalobce o pronásledování vyvrátil. Žalovaný nezajistil dostatečné informace o dodržování lidských práv v Gruzii, uvádí sice výčet zpráv, kterými se při svém hodnocení zabýval, v odůvodnění rozhodnutí však pouze odkázal na prohlášení gruzínského prezidenta a žalobce odkázal na příslušné státní orgány Gruzie. Tyto orgány ale podle žalobce nedodržují základní lidská práva. Žalobce proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

[3] Krajský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že žaloba není důvodná; správní orgán se ve svém napadeném rozhodnutí ze dne 22. 12. 2011 dostatečně zabýval všemi žalobcovými sděleními a argumenty. Krajský soud odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu ve věci azylové relevance problémů žadatelů se soukromými osobami, z níž vyplývá, že takové problémy by mohly vést k závěru o oprávněném opuštění vlasti pouze v případě, kdy by prokazatelně žadatel nemohl od státu žádat oporu či by ji žádal marně. Krajský soud rovněž odkázal na judikaturu správních soudů, z níž plyne, že ani účast na bojích v Abcházii sama o sobě nemůže být azylově relevantním důvodem. I s ohledem na skutečnost, že se u žalobce jedná o opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, krajský soud poukázal na to, že žalobce přistoupil k postupu dle zákona o azylu pravděpodobně spíše z důvodů legalizace zdejšího pobytu. Krajský soud tedy žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž namítal nesprávné posouzení věci krajským soudem, jakož i nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů (§ 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního) a domáhal se zrušení napadeného rozsudku. Podle stěžovatele totiž krajský soud ve svém rozhodnutí nezohlednil všechny relevantní skutečnosti a nezabýval se všemi aspekty jeho azylového příběhu. Stěžovatel poukázal na to, že je státním příslušníkem Gruzie a vyznává pravoslaví, v roce 2010 došlo k únosu jeho mladšího syna. V České republice byl stěžovatel kontaktován nějakými Čečenci, kteří mu vyhrožovali, že jeho rodina bude mít problémy, pokud se do vlasti nevrátí. Stěžovatel uvádí, že má v Gruzii nepřátele, kteří vykradli a vypálili byt jeho rodiny; v Gruzii mu tedy hrozí pronásledování ze strany soukromých osob. Členové stěžovatelovy rodiny odešli do Ázerbájdžánu a do Číny. Dále stěžovatel uvedl, že může být veden jako zrádce, jelikož v roce 1992 bojoval v Abcházii spolu s Rusy. Naplnění podmínky § 104a odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), tedy významný přesah vlastních zájmů stěžovatele, spatřoval stěžovatel v tom, že ze strany krajského soudu a žalovaného došlo k procesním vadám při zjišťování skutkového stavu a hodnocení důkazů a k nezákonnosti spočívající v

nesprávném posouzení právní otázky, která měla přímý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[5] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který trval na tom, že jak jeho rozhodnutí, tak napadený rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Žalovaný dále stručně odkázal na své závěry ze správního řízení s tím, že vypořádal azylovou relevanci všech tvrzení stěžovatele; stěžovatel svou vlast neopustil na základě žádného z azylově relevantních důvodů a jeho opakovaná žádost o mezinárodní ochranu je účelová. Stěžovatel tvrdí, že mu hrozí pronásledování od soukromých osob, ale nevyhledal nikdy právní pomoc u státních orgánů Gruzie. Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu pak lze poskytnout mezinárodní ochranu proti pronásledování soukromými osobami pouze tehdy, když žalobce vyčerpal dostupné prostředky ochrany, které mu poskytuje právní řád jeho vlasti.

[6] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil přípustnost podané kasační stížnosti a dospěl k závěru, že byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), osobu oprávněnou (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) a uplatňuje důvody přípustné pro kasační stížnosti dle § 103 s. ř. s. Nejvyšší správní soud tedy přistoupil k posouzení kasační stížnosti, přičemž byl vázán rozsahem a důvody kasační stížnosti ve smyslu § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.

[7] Nejvyšší správní soud se dále zabýval otázkou přijatelnosti podané kasační stížnosti. Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podle ustálené judikatury zdejšího soudu (srov. například usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz) je kasační stížnost přijatelná, (a) pokud se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu, (b) pokud se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, (c) pokud je potřebné učinit tzv. judikatorní odklon, (d) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétní věci může jednat především tehdy, (a) pokud krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu, a navíc nelze vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, (b) pokud krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Nejvyšší správní soud přitom upozorňuje, že byť se nejedná o zákonnou náležitost kasační stížnosti, je ve stěžovatelově zájmu uvést, z jakého důvodu či z jakých důvodů považuje svou kasační stížnost za přijatelnou. V nyní posuzované věci stěžovatel argumentuje tím, že krajský soud a žalovaný nedostatečně zjistili skutkový stav, nesprávně zhodnotili důkazy a nesprávně posoudili právní otázku, která měla přímý dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že jsou dány výše specifikované podmínky pro odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost.

[9] Stěžovatelova argumentace jak v kasační stížnosti, tak v žalobě stojí zejména na tom, že nebyla dostatečně zhodnocena azylová relevance jeho tvrzení. S těmito námitkami se však nemůže Nejvyšší správní soud ztotožnit.

[10] Stěžovatelova argumentace o soukromých pronásledovatelích v zemi jeho původu byla náležitě vyvrácena již žalovaným, který se věcně zabýval jednotlivými tvrzenými skutečnostmi a vypořádal se s nimi za pomoci různých zpráv o zemi původu. Při hodnocení relevance stěžovatelových námitek krajský soud vycházel z judikatury Nejvyššího správního soudu o pronásledování soukromými aktéry. Jde-li o původce hrozící vážné újmy nebo pronásledování z okruhu soukromých osob, musí se postižená osoba v zásadě vždy obrátit nejprve s žádostí o pomoc na vnitrostátní orgány v zemi původu, pokud není zjevné, že tyto orgány nejsou schopny či ochotny účinnou ochranu poskytnout. Mezinárodní ochranu je nutno žadateli při splnění dalších zákonných podmínek udělit, pokud stát (strana nebo organizace, která ovládá stát) není schopen nebo ochoten poskytnout ochranu před vážnou újmou nebo pronásledováním ze strany soukromých osob, tzn. neučiní přiměřené kroky k zabránění vážné újmy nebo pronásledování (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 9. 2008, č. j. 3 Azs 48/2008 - 57, usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 5 Azs 44/2009 - 73).

[11] V posuzovaném případě však sám stěžovatel potvrdil, že se ani nepokusil zajistit si ochranu ze strany státních orgánů, a z řady zpráv o zemi původu, které byly žalovaným citovány v napadeném správním rozhodnutí i v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany, vyplývá, že má stěžovatel v zemi původu různé možnosti, jak problémům ze strany svých nepřátel může čelit. Rovněž stěžovatelův argument o jeho zapojení do konfliktu v Abcházii v roce 1992 byl v napadeném správním rozhodnutí náležitě vypořádán. Žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na to, že stěžovatel sám potvrdil, že v uvedeném konfliktu v roce 1992 stál na straně Gruzie a po roce 1992 pracoval třináct let jako profesionální hasič, byl tedy gruzínským státním zaměstnancem.

[12] Po uplatnění výše uvedeného testu přijatelnosti kasační stížnosti daného § 104a s. ř. s. tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost podmínky přijatelnosti nesplňuje. Posuzovaná věc se netýká právních otázek, které dosud nebyly řešeny judikaturou zdejšího soudu, ani těch, které jsou judikaturou řešeny rozdílně; krajský soud postupoval v souladu s ustálenou judikaturou zdejšího soudu; a nebyl shledán ani důvod pro přistoupení k judikатурnímu odklonu, ani zásadní pochybení krajského soudu. Nejvyššímu správnímu soudu tak nezbylo než podanou kasační stížnost v souladu s § 104a s. ř. s. odmítnout pro nepřijatelnost.

[13] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[14] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 31. 1. 2012, č. j. 29 Az 4/2012 - 9, ustanoven k ochraně jeho zájmů ve věci zástupce Mgr. Jan Lipavský, advokát, se sídlem Velké náměstí 135/19, Hradec Králové. Podle § 35 odst. 8 část věty první za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 a § 9

odst. 3 písm. f) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 31. 12. 2012 (tj. v době, kdy ustanovený zástupce v dané věci učinil úkon právní služby) náleží ustanovenému zástupci stěžovatele odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně sepsí kasační stížnosti ze dne 7. 12. 2012) ve výši 2100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 2 400 Kč. Ustanovený zástupce doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 57 odst. 2 s. ř. s. přiznaná částka nákladů řízení zvyšuje o částku odpovídající této dani, tj. o 21 % z částky 2 400 Kč, tedy o 504 Kč. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupci stěžovatele částku 2 904 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů. K výplatě této částky pak Nejvyšší správní soud stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. dubna 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda

senátu